

pronajimatelem spravuje ustanoveními zákona občanského, jest vykládati pojem neodevzdané pozůstalosti a dědice ve smyslu § 547 obč. zák. Bylo proto odvolání vyhověno.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

Důvody:

Rozhodnutí souzeného sporu závisí na rozřešení otázky, zda vypovídaná, dosud neodevzdaná pozůstalost po zemřelém Rudolfu S. je stran vypovídaného předmětu (malá provozovna) pod záštitou zákona o ochraně nájemníků, stejně jako byl zůstavitel sám.

S výkladem ustanovení § 6, odst. 1, zák. o ochraně nájemníků v novém znění, obsaženém v zákoně ze dne 23. února 1934, č. 32 Sb. z. a n., jaký mu dává odvolací soud, nelze souhlasiti. Dotčené zákonné ustanovení, jež v první větě upravuje vstup příslušníků rodiny nájemníkovy po jeho smrti v nájemní smlouvu o bytu, jsoucí pod záštitou zákona, uvádí ve větě druhé, že není-li takových osob, nebo jde-li o jiné místnosti než byty, spravuje se přechod práv z nájemní smlouvy na dědice nájemníkovy a poměr mezi dědici a pronajimatelem ustanoveními práva občanského. To neznamena nic jiného, nežli že za podmínek uvedených ve větě první platí záštita zákona i po smrti nájemníka, kdežto v případech uvedených ve větě druhé, že zaniká ochrana smrti chráněného nájemníka a že zákon o ochraně nájemníků se na tento nájemní poměr nadále nevztahuje, takže nájemní poměr jest po smrti nájemníka právně posuzovati podle předpisů práva občanského bez zřetele na to, zda zemřelý nájemník byl pod ochranou zákona či nikoli. Řčení »spravuje se přechod práv... ustanoveními práva občanského«, jest ve větě druhé v protikladu k větě první užito zřejmě jen za tím účelem, aby bylo vyjádřeno, že nájemní smlouvy takové po smrti nájemníka nebudou již podrobeny předpisům zákona o ochraně nájemníků a že pro ně nadále mají platiti pravidelné předpisy zákona občanského a civilního řádu soudního, upravující další trvání a zrušení nájemních smluv, na něž se zákon o ochraně nájemníků vůbec nevztahuje. Je-li tomu tak a ochrana smrti chráněného nájemníka Rudolfa S. zanikla, nemohla jí ovšem býti účastna již ani jeho pozůstalost a jest opačný názor odvolacího soudu, poukazující na ustanovení § 547 obč. zák., právně mylný. Bylo proto dovolání vyhověno.

Čís. 16813.

Nebylo-li dědici pozůstalostním soudem ponecháno volné nakládání s nemovitostí, je pozůstalost oprávněna domáhati se žalobou podle § 37 ex. ř. nepřipustnosti exekuce vedené věřitelem dědice na nemovitost připsanou zůstaviteli.

Pouhá správa pozůstalosti, svěřená dědici podle § 145 nesp. pat., nezakládá ještě volné nakládání dědice s jednotlivými kusy pozůstalosti ve smyslu § 822 obč. zák.

Nerozhoduje, že se dědic, který je zároveň dlužníkem žalovaného věřitele, stal před vynesením rozsudku soudem první stolice vlastníkem dotčené nemovitosti.

Podání vylučovací žaloby není šikanou (§ 1295, odst. 2, obč. zák.), třebaže dlužník vystupuje jako zástupce žalující pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 22. března 1938, Rv I 3324/37.)

Žalované nemocenské pojišťovně byla proti povinnému architektu Josefu P. povolena k vymožení jejích vykonatelných pohledávek 9.860 Kč 10 h a 3.444 Kč 40 h s přísl. exekuce vnuceným zřízením práva zástavního ve vložce č. 1895 pozemkové knihy Z. jako vkladbě hlavní a ve vložce č. 1931 téže pozemkové knihy jako vkladbě vedlejší. Vklad vnučeného práva zástavního byl v uvedených vložkách proveden, ačkoli byly připsány do vlastnictví Josefa P. staršího (otce povinného). Po smrti Josefa P. staršího podala pozůstalost po uvedeném Josefu P. starším žalobu podle § 37 ex. ř. o nepřipustnost exekuce, ježto svrchu dotčené nemovitosti nejsou vlastnictvím povinného architekta Josefa P., nýbrž jeho zemřelého otce, soukromníka Josefa P. staršího. Za sporu v první stolici byla pozůstalost po zemřelém odevzdána přihlášenému dědici, povinnému architektu Josefu P. Žalobě vyhověly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

V souzené věci, v níž je žalující stranou stále ještě pozůstalost po Josefu P. st. (srov. rozh. č. 5712 Sb. n. s.), tudíž osoba třetí, proti níž není exekuce, o níž jde, vedena (§ 37 ex. ř.), bylo zjištěno a je nyní také již nesporné, že nemovitost, na niž žalovaná navrhla exekuci, náležela ještě pozůstalosti po Josefu P. st., nikoliv dlužníku žalované Josefu P. ml.

Ježto tím je dokázáno, že pozůstalosti po Josefu P. st. k nemovitosti exekucí žalované dotčené příslušelo právo, které nedopouští výkon exekuce, nemůže býti pochybnost, že její žaloba, aby exekuce byla prohlášena za nepřipustnou, jest oprávněna. Na tom nemůže nic změnit ani to, co dovolání uplatňuje, že totiž se dlužník žalované Josef P. ml. stal ještě před vynesením rozsudku prvního soudu (§ 406 c. ř. s.) vlastníkem sporné nemovitosti podle pravoplatné odevzdací listiny. Z toho plyne jen, že by bylo dovoleno nyní povolit žalované exekuci na dotčenou nemovitost. V souzené věci však nejde o takovou exekuci, nýbrž o exekuci povolenou dne 3. srpna 1935, a exekuce v tom pořadí není

přípustná, i když dlužník žalované jest nyní vlastníkem exekucí dotčené nemovitosti.

Podle § 822 obč. zák. mohou dědicovi věřitelé vésti před odevzdáním pozůstalosti exekuci jen na ony jednotlivé součásti pozůstalosti, o nichž bylo ponecháno dědici pozůstalostním soudem volné nakládání. Nejvyšší soud již v rozhodnutí č. 6393 Sb. n. s. vyslovil a odůvodnil, že pouhá správa pozůstalosti, svěřená dědici podle § 145 nesp. pat., nezakládá ještě volné nakládání dědice s jednotlivými kusy pozůstalosti, které má § 822 obč. zák. na mysli. Proto se nemůže dovolání k doličování přípustnosti exekuce žalované na nemovitosti žalující pozůstalosti odvolávat ani na to, že jejímu dlužníku byla již dávno svěřena správa pozůstalosti jako jedinému dědici a že nemovitosti její exekucí stížené, byť i formálně, ještě nebyly odevzdány jejímu dlužníkovi do vlastnictví, byly jen pro něho určeny a pro nikoho jiného.

Bezvýznamná jest i námitka dovolání, že vylučovací žaloba, o niž jde, není dovolena podle § 1295, odst. 2, obč. zák., ježto prý jest jen výkonem práva majícím patrně za účel poškoditi žalovanou, tedy šikánou. I kdyby bylo lze přisvědčiti dovolání, že v tom směru mají tu význam zájmy Josefa P. ml., ač ten vystupuje v souzené věci jen jako zástupce žalující pozůstalosti, nešlo by ani na jeho straně o šikánu, ježto rozsudek vyhovující žalobě bude míti v zápětí, že exekuce žalované na nemovitost, náležející nyní jemu, bude exekučním soudem z úřadu zrušena (§ 37, posl. odst., ex. ř.), a tento úspěch nebude odstraněn možným povolením nové exekuce žalované na vylučovanou nemovitost, o němž krom toho nemůže býti uvažováno v souzené rozeprě, nýbrž jen v řízení exekučním, až žalovaná podá nový exekuční návrh.

Čís. 16814.

Způsob složení jistoty, jímž možno odvrátiti navržené oddělení pozůstalosti od dědicova jmění (§ 812 obč. zák.).

V otázce, v čem má záležeti jistota daná k uvedenému účelu, a jakým způsobem jest ji dáti, jest se řídití předpisem § 56 c. ř. s.

Kdy nelze složit jistotu k zajištění povinného dílu z. pozůstalostního jmění.

(Rozh. ze dne 23. března 1938, R I 1248 a 1254/37.)

V řízení o pozůstalosti po Josefu F. navrhla pozůstalá dcera Alice H. k zajištění povinného dílu oddělení pozůstalosti (§ 812 obč. zák.) od jmění přihlášených dědiců Arnošta a Alexandra F. K odvrácení navrženého oddělení řečené pozůstalosti nabídli jmenovaní dědici jednak provedení soudní uzávěry pokladničních poukázek v ceně 320.000 Kč, pa-